

Arrest

nr. 166 860 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid nr 137 494 van 28 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DIAGRA loco advocaat Z. CHIHAOUI en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn. Op 4 augustus 2014 diende zij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij verklaarde per boot naar Italië te zijn gereisd en daar twee nachten in een huis te hebben verbleven.

Op 27 oktober 2014 werd door de Belgische overheid een verzoek tot overname aan Italië gericht. Voormeld verzoek werd niet binnen de door verordening 604/2013 voorziene termijn beantwoord.

Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op het verzoek tot overname hebben

geantwoord werden ze met toepassing van artikel 22(7) van de verordening 604/2013 gewezen op hun verantwoordelijkheid en de verplichting om de verzoekende partij over te nemen.

Op 19 januari 2015 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

nationaliteit : Eritrea

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 03.08.2014 in België is toegekomen. Eén dag later, op 04.08.2014, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Eritrea te bezitten en geboren te zijn te Asmara op 16.03.1990

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 26.09.2014 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat zij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor van 26.09.2014 verder dat zij in 2006 te voet vanuit Eritrea vertrok en illegaal naar Ethiopië reisde waar zij in 2006 zou zijn toegekomen en vier dagen later vertrok en naar Soedan reisde. Betrokkene verklaarde dat ze van 2006 tot mei 2013 in Soedan verbleef, achtereenvolgens drie jaar in Kesela, vijf jaar in Girba en tenslotte zeven dagen in Khartoum. Vanuit Khartoum zou betrokkene naar Libië vertrokken zijn waar ze verbleef van mei 2013 tot 27.07.2014. Betrokkene verklaarde dat ze één week in Izilaviya verbleef, één maand in Tripoli en uiteindelijk elf maanden zou zijn vastgehouden in Surman. Uiteindelijk zou betrokkene Libië per boot verlaten hebben en illegaal naar Italië gereisd zijn waar ze op 29.07.2014 zou zijn aangekomen en twee nachten ergens in een huis verbleef van de smokkelaar. Vanuit Italië zou betrokkene vervolgens per bus en trein naar Frankrijk gereisd zijn waar ze in Parijs aankwam en verbleef om vervolgens vanuit Frankrijk de trein te nemen naar België waar ze op 03.08.2014 zou zijn aangekomen en waar ze één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-staten niet te hebben verlaten na haar illegale inreis van het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië.

Rekening houdende met de vaststelling dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig en authentiek internationaal paspoort voorzien van een geldig Schengenvisum en de verklaringen van betrokkene dat ze nooit documenten heeft gehad en per boot illegaal vanuit Libië naar Italië reisde waar ze aldus haar verklaringen illegaal aankwam en samen met de smokkelaar twee nachten op een onbekende plaats in Italië verbleef alvorens ze per trein en bus naar Frankrijk reisde, werd op basis van deze verklaringen en vaststellingen op 27.10.2014 voor betrokkene een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten overgemaakt op basis van art. 13§1 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-Verordening). Op 12.01.2015 werden de Italiaanse autoriteiten(2) er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 27.10.2014 op basis van art. 13§1 van de Dublin-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten

worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte, Syrië en Irak betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat zij geen dergelijke redenen heeft die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of April 2014; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014;) blijkt dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit deze rapporten blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de

opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation

von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men als alleenstaande vrouw geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens haar gehoor op de DVZ van 26.09.2014 verklaarde dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 26.09.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat ze in Italië van de smokkelaar hoorde dat België een goed land is voor vluchtelingen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen omdat de smokkelaar haar in Italië gezegd zou hebben dat België een goed land is voor vluchtelingen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat deze goed is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 13§1, art. 22§1 en art. 22§7 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal nadat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven (07) dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien, teruggestuurd worden naar Italië waar zij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen. "

De tenuitvoerlegging van deze beslissing werd geschorst door de Raad bij arrest nr. 137 494 van 28 januari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst naar het arrest Tarakhel en stelt dat zij deel uitmaakt van de kwetsbare groep van asielzoekers, en dat zij, als alleenstaande vrouw met een ernstig trauma omwille van gebeurtenissen die zij heeft ondergaan

in Libië waar zij in detentie verbleef samen met andere vrouwen, en waar zij van hun kleren werden ontdaan en werden geslagen door politieagenten, waar zij werden gedwongen om drugs te gebruiken, en waar de meesten onder hen werden verkracht en sommigen zelfs zwanger werden, bijzonder kwetsbaar is. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen die zij bij het verzoekschrift heeft gevoegd en stelt dat deze worden bevestigd in verschillende rapporten waarna zij citeert uit een rapport van Amnesty International om één en ander aan te tonen.

Verder betoogt verzoekster dat bij een overname door de Italiaanse autoriteiten, haar asielaanvraag niet op adequate wijze zal worden behandeld, en dat zij niet de juiste opvangfaciliteiten zal kunnen genieten, nu de opvang en detentie-omstandigheden een praktijk van systematische onmenselijke en vernederende behandelingen aan het licht brengen. Al deze elementen, zo stelt zij, zijn in strijd met artikel 3 van het EVRM. Om haar argumentatie kracht bij te zetten, verwijst zij naar verschillende rapporten en een persartikel.

2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublinreglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138)

2.2.2. Het komt verzoekster in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Verzoekster verklaarde, in het kader van het zogenaamde Dublin-interview, het volgende:

“34. Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen? Ik hoorde in Italië van de smokkelaar dat België een goed land is voor vluchtelingen.

35. Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker ?

Goed

36. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Geen redenen.”

De bestreden beslissing bevat desbetreffend de volgende motivering:

“Tijdens haar gehoor op de DVZ van 26.09.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat ze in Italië van de smokkelaar hoorde dat België een goed land is voor vluchtelingen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen omdat de smokkelaar haar in Italië gezegd zou hebben dat België een goed land is voor vluchtelingen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat deze goed is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Uit voormeld citaat blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster, maar dat haar verklaringen die niet aan het licht hebben gebracht.

Verzoekster verwijst, zoals reeds gezegd, naar de schriftelijke neerslag van haar eigen verklaringen die zij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat dit stuk dateert van na de totstandkoming van de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er geen rekening kon mee houden en er niet over kon motiveren.

Voorts moet erop worden gewezen dat, zo verzoekster aannemelijk zou willen maken dat zij deel uitmaakt van een specifieke kwetsbare groep omwille van het trauma dat zij zou hebben, en daaruit een schending van artikel 3 van het EVRM zou menen te kunnen laten afleiden, zij er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en dat zij er in casu toe gehouden is haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Haar beweringen volstaan daartoe niet, en een verwijzing naar rapporten die haar verklaringen zouden bevestigen doen dat evenmin. In de hiervoor geschetste context –verzoekster verklaarde in goede gezondheid te zijn en maakte geen melding van bijzondere problemen- volstaat haar schriftelijke verklaring geenszins, temeer nu het trauma waarop zij zich nu beroept niet wordt ondersteund door een medisch getuigschrift. De Raad acht haar bijzondere kwetsbaarheid als getraumatiseerde vrouw dan ook geenszins aangetoond.

Daarenboven moet nog gewezen op het volgende:

In het arrest Tarakhel van 3 november 2014 wees het EHRM een Dublinoverdracht van een gezin met kinderen naar Italië af, omdat er geen individuele garanties voor gepaste opvang waren. In het recentere arrest A.S tegen Zwitserland van 30 juni 2015 oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat de Dublintransfer naar Italië van een jonge Syrische man met mentale problemen geen schending is van het EVRM. In deze zaak erkende het EHRM dat de verzoeker inderdaad ernstige symptomen van post-traumatische stress had. Het EHRM stelt echter dat de medische toestand van betrokkene niet kritiek is. Er zouden volgens het EHRM ook geen indicaties zijn dat hij in Italië geen gepaste psychologische behandeling zou ontvangen. De nodige medicijnen zijn ook beschikbaar in Italië. Het EHRM oordeelt vervolgens dat een terugkeer naar Italië geen onmenselijke en vernederende behandeling zou zijn. Het profiel van verzoekster als alleenstaande vrouw vertoont eerder gelijkenis met de jonge Syrische man in de zaak A.S tegen Zwitserland dan met het gezin met zes minderjarige kinderen in het arrest Tarakhel en daarbij moet dan nog eens in acht worden genomen dat zij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van het trauma dat zij zou hebben opgelopen. Zij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar het arrest Tarakhel om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

2.2.3. Derhalve wordt nagegaan of verzoekster, met de algemene rapporten en de persartikels waarnaar zij verwijst, aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Het betoog van verzoekster komt erop neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers. Meer specifiek stelt zij dat de omstandigheden waarin asielzoekers in Italië worden opgevangen en behandeld geenszins voldoen en dat er een grote kans bestaat dat zij er op straat belandt. De verwerende partij verwijst naar het NOAS-rapport van april 2011 om aan te tonen dat asielzoekers niet systematisch worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, terwijl uit dit rapport evenzeer blijkt dat voor zij die een verblijfsrecht hebben ontvangen, er geen ondersteuning bestaat op het vlak van accommodatie en integratie en dat om die reden velen Italië verlaten. Met betrekking tot het tweede door de verwerende partij gehanteerde rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR citeert verzoekster een passage waarin wordt gesteld dat een lidstaat die overweegt om een asielzoeker terug te sturen onder de Dublin-reglementering ertoe gehouden is om de omstandigheden te onderzoeken in dewelke de overgedragen asielzoeker terecht zal komen. Verder betoogt zij dat een grondige analyse van het rapport tot de conclusie leidt dat de opvangmogelijkheden voor Dublinterugkeerders beperkt zijn, dat er obstakels zijn voor wat betreft de toegang tot de gezondheidszorgen en dat velen tijdens de duur van de asielprocedure op straat belanden. Ook de andere rapporten die door de verwerende partij werden gehanteerd sluiten een systematische behandeling van asielzoekers in strijd met artikel 3 van het EVRM niet uit, zo stelt zij:

Attendu que, deuxièmement, il y a lieu de tenir compte de ces nombreux récents rapports d'organisations internationales non gouvernementales suivants :

1. *Rapport de AIDA - Asylum Information Database, intitulé « Italy - Over 100 000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 — Many moved forward to other European countries »8, datant 2014, duquel il ressort que :*

« Many refugees, particularly from Syria and Eritrea, wish to reach other EU destinations, such as Germany, The Netherlands or Sweden where they can count on the support of friends or relatives, more job opportunities and more protective welfare systems », noted Christopher Hein, Director of the Italian Council for Refugees. Many of those arriving are families and children. (...) The arrival of thousands of people by sea to a circumscribed géographie area, in an extremely short period, presents Italy with a considérable humanitarian and operational challenge. »

2. *Rapport de RT de Robert Half, intitulé « Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN », datant du 11 juin 2014, qui laisse valoir que :*

« The Italian authorities stranded refugees without food or shoes in car parks outside Rome and Milan, says the UN. Italy is struggling to deal with the 50,000 immigrants that have arrived this year and has asked the EU to help mitigate the crisis.

The UN High Commissioner for Refugees has condemned Italy's treatment of a group of refugees who were found abandoned outside Milan and Rome in what the organization described as an "unacceptable" incident.

The refugees "WERE FOUND WITHOUT SHOES, DISORIENTATED, AND WITHOUT HAVING BEEN GIVEN ANYTHING TO EAT OR DRINK," said the EU body's spokesperson Carlotta Sami told AFP. The immigrants from Mali, Guinea Bissau, Ghana, Nigeria, Sénégal and Syria were transported in two busloads to Milan and Rome where they were abandoned in car parks. (...)

Italy has been hit by an influx of illegal immigrants since the beginning of this year, with over 50,000 illegal immigrants seeking refuge in the Mediterranean country since January. The government has been hard-pressed to deal with the situation and has called on the EU to intervene. (...) »

3. Rapport de l'Assemblée parlementaire du Conseil de l'Europe, intitulé «The large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian shores », datant du 9 juin 2014 :

« 7. The Assembly therefore calls on the Italian authorities to implement a comprehensive series of measures to deal with mixed migratory arrivals in Italy, including: (...)

7.2. with regard to reception and détention capacities, to:

7.2.1. ensure adequate reception conditions and medical assistance in accordance with relevant human rights and humanitarian standards;

7.2.2. set up an independent monitoring body to check that conditions and standards in reception and détention facilities are in compliance with international standards;

7.2.3. reduce the 18-month maximum period of time allowed to detain foreign nationals without any legal permit to stay;

7.2.4. step up the exchange of best practices in terms of governance, and provide training courses for operating staff in the field of migration;

7.2.5. facilitate the access to the centres by international organisations and non-governmental organisations (NGOs);

7.2.6. properly inform irregular migrants, asylum seekers, and refugees of their rights and obligations. »

4. Rapport du 7 mars 2014 dont le titre est le suivant : « The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua » évoquant que :

« The main problem, which has always been at the basis of the Italian weakness in the field of reception, is the lack of places, be them within the SPRAR system or the CARA system. This structural weakness has often pushed the Italian authorities to resort to the further temporary, extemporaneous or "emergency" solutions (hôtels, former schools, former military barracks, "bed & breakfasts ...) with a very poor level of services and no coordination with the other existing systems of reception. (...)

Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the "lucky ones" who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR. »

5. Article de The Guardian du 25 juin 2014, « Europe's migrant influx : 'we need help but we don't know where from ' » duquel il ressort que :

« NGOs on the ground say greater coordination is desperately needed in order to facilitate swift transfers to appropriate reception structures throughout Italy. "We continue to talk of an emergency about migrants ... It's not possible to talk about an "emergency" after 20 years," says Valastro. "So we need to have a plan. " There are concerns that if the ad-hoc strategy continues and worsens through the summer, the social tensions that as yet have remained mild may be exacerbated. In Librino, a neglected part of Catania where a sports hall has been used as a temporary reception centre, the authorities moved the migrants to another hall, reportedly following concern from locals. But, surveying the scene at the Palcinitta - a mass of unkempt mattresses, discarded clothes and other detritus lying between two redundant goalposts — one local is still angry. "This is what we're left with," he says, declining to give his name. "This is the only place where the children of this neighbourhood can come and play sport; now look at it. OK, there are going to be these boat landings. But there should be proper places for them to go. They can't just pick a place like this and say: that one. " »

6. Rapport du 19 décembre 2012 « Dublin II Régulation National Report, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Régulation - Italy »:

« The system has always been characterized by a chronic lack of places that has brought to the creation of parallel reception systems run by the Civil Protection and established to tackle emergencies. Emergencies are the massive flows that disembarked on the Italian coasts in the last years - the most recent arrivals refer to the so-called "North Africa Emergency". According to NGOs, such inadequate and fragmented system wastes resources and provides beneficiaries with ineffective integration

processes. In such a framework the international protection seeker during the procedure for the determination of the responsible Member State is more affected from the gaps of the reception system. In fact, from the moment of the notification of the transfer decision the claimant often remains outside a reception facility without his/her actual removal is carried out. »

Verzoekster wijst verder ook op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al verschillende keren is overgegaan tot de schorsing van de tenuitvoerleggingen van beslissingen die tot de overdracht naar Italië besloten, en zij verwijst in het bijzonder naar een arrest dat betrekking had op een gezin met minderjarige kinderen. Zij concludeert dat de situatie precair is en niet kan worden gegarandeerd dat de opvangmogelijkheden conform de verdragsrechtelijke verplichtingen zijn, in het bijzonder wat betreft de kwetsbare personen.

Zij betoogt verder dat uit het arrest Tarakhel blijkt dat er garanties moeten worden bekomen vooraleer een asielzoeker daadwerkelijk wordt overgedragen. Dat is in casu niet het geval, hetgeen des te meer klemmt nu zij bijzonder kwetsbaar is gelet op het feit dat zij gedurende 11 maanden werd onderworpen aan ernstige geweldsdaden. Met dit gegeven is op geen enkele wijze rekening gehouden, zo betoogt verzoekster.

Ten slotte stelt verzoekster dat het uitblijven van een antwoord van de Italiaanse instanties op de overnamevraag ernstige twijfels doet rijzen over de wil en de mogelijkheden van deze autoriteiten om verzoekster *“et son enfant”* adequaat op te vangen en haar asielaanvraag op een effectieve manier te behandelen.

Verzoekster besluit dat de omstandigheden waarin asielzoekers worden opgevangen dermate zorgwekkend zijn dat zij de graad van hardheid die door het EHRM wordt vooropgesteld wel degelijk bereiken, dat Italië niet tegemoetkomt aan zijn verdragsrechtelijke verplichtingen en dat zij een schending van artikel 3 van het EVRM op deze gronden aannemelijk maakt.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met de volgende internationale rapporten:

« Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: System and core problems”, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”, Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), “Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, “UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, July 2013; SFH, “Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, “National Country Report: Italy”, AIDA, up to date as of April 2014; Italian Council for Refugees (CIR), “Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries”; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., “Rapport: l’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014. »

In tegenstelling tot wat verzoekster alludeert, maakte de verwerende partij geen partiële lezing van de gezaghebbende bronnen. In de beslissing werd expliciet gesteld dat uit grondige analyse van voormelde rapporten weliswaar *“blijkt dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit deze rapporten blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de*

Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

De citaten uit de rapporten waarnaar verzoekster verwijst doen daar niet anders over denken, temeer nu ze, fragmentarisch als ze zijn, weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte brengen, maar de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet ondermijnen. Ter zake kan worden gewezen op de zaak A.M.E v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

Bovendien hebben de citaten in het verzoekschrift veelal betrekking op de opvang van asielzoekers in het algemeen, en niet in het bijzonder op Dublinterugkeerders. Het rapport van december 2012 in verband met de Dublin-verordening heeft het over asielzoekers die in Italië wachten op het resultaat van de procedure tot bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, niet andersom, en is bovendien minder recent dan het gros van de stukken die door de verwerende partij werden gehanteerd.

Specifiek wat de opvang van deze Dublinterugkeerders betreft, wordt overigens nog in de bestreden beslissing gesteld:

“Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: System and core problems”, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”, Berne and Oslo, May 2011; SFH, “Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men als alleenstaande vrouw geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.”

Verzoekster betwist dit niet met concrete argumenten en haar raadsman kan haar overigens instrueren omtrent de initiatieven die zij kan nemen.

Waar verzoekster andermaal verwijst naar het arrest Tarakhel, moet worden herhaald dat dit arrest betrekking had op een zeer specifieke situatie. Verzoekster, die een volwassen en alleenstaande vrouw is, toont niet aan zich in die specifieke omstandigheden te bevinden. Zoals hiervoor reeds werd gesteld heeft zij zich, voor wat het beweerd trauma, beperkt tot beweringen zonder meer, hetgeen niet volstaat. Zij maakt dan wel één keer in haar verzoekschrift melding van “haar kind”, maar dit moet een materiële vergissing zijn, want nergens uit het administratief dossier of uit enig ander stuk blijkt dat zij wordt vergezeld door een kind. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij zich in haar geval had moeten verzekeren van meer individuele garanties inzake opvang vanwege de Italiaanse autoriteiten bij haar overdracht.

Het feit dat de Italiaanse autoriteiten geen expliciet akkoord hebben gegeven omtrent de overdracht impliceert niet dat er in casu door de Belgische autoriteiten geen individuele garanties geboden worden. Zoals reeds is benadrukt stelt de bestreden beslissing dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekster. Dit is in overeenstemming met het arrest A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. Oordelen dat een tacit agreement gelijk staat met het niet respecteren van de waarborgen bij een asielaanvraag, komt neer op een buiten werking stelling van de Dublin III Verordening zelf, die expliciet heeft voorzien in dergelijke regeling.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de bestreden beslissing erin zou bestaan dat zij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De verwijzing naar andere arresten van de Raad doet daaraan geen afbreuk, net zomin als de prima facie-beoordeling in het kader van de eerder tussengekomen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.2.4. Het enig middel is niet gegrond. Deze vaststelling leidt tot de verwerping van het annulatieberoep. Derhalve moet de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, bevolen bij arrest nr. 137 494 van 28 januari 2015 worden opgeheven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, bevolen bij arrest nr. 137 494 van 28 januari 2015, worden opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS